

Сайтът desebg.com публикува поредица посветена на една малко позната страна от живота на Тодор Живков – финансовите му придобивки по време на управлението му.

В нея ще бъде отделено място, както на средствата, които той получава като партиен и държавен ръководител, така и от хонорари за издадените му съчинения. Ще бъде припомнена и системата на правоимащите от комунистическата върхушка, които той изгражда.

В [част 1](#) се разказва за получените от генералния секретар на БКП над 1,8 млн. лв. хонорари за издаваните от негово име трудове.

[Част 2](#) е посветена на механизма, по който Живков е придобил тези значителни средства.

[Част 3](#) разкрива подробности от „кухнята“ на подготовката и авторите на материалите, които лидерът на БКП чете от свое име, а впоследствие прибира и солидни хонорари при издаването им в томове събрани съчинения.

В [част 4](#) се публикува историята за последното 39-томно издание на Живковите „Събрани съчинения“ и признанията на бившия генерален секретар пред прокуратурата

Написано от Христо Христов
Вторник, 31 Юли 2012 18:55

по дело № 1 през 1990 г.

В част 5 се разказва за заплатите, които Живков е получавал в качеството си на главсек, председател на Държавния съвет и народен представител.

Текстът е част от книгата на разследващия журналист Христо Христов, [„Тодор Живков. Биография”](#) (2009). Той е единственият, работил с архива от над 100 тома по дело № 1 срещу Живков и дело № 4 за причините за икономическата катастрофа на БКП.

⋮

Когато цял живот е живял в държавни вили и резиденции, когато храната, обслужването и предвижването му са били безплатни, е различно да се каже за човек, че няма склонност към материалното. „Като личност Живков беше чужд на материалното натрупване, въпреки че младите му години протичат в бедност. Тук неговата селска природа явно не му изневери и той неочаквано демонстрираше отсъствие на всякаква дребнавост. Тодор Живков нямаше нагласа и отношение към пари и предмети. Всъщност магията за такъв тип хора е властта, а не богатствата. Още повече, че той разполагаше с неограничени възможности да има достъп до луксозни резиденции и вили из цяла България”, посочва съветникът му Костадин Чакъров.

През времето на управлението си Тодор Живков разполага със значителни средства. На фона на безплатния живот, който му осигурява Пето управление на Държавна сигурност – УБО ([Управление безопасност и охрана](#)), средствата, с които Живков разполага по социалистическо време са огромни като към тях се прибавят над 1,8 млн. лева, получени от издаваните с неговото име трудове.

Заплатата на генералния секретар

Отделно от това той получава заплата като генерален секретар и безотчетни в качеството си на правоимащ. Самият той посочва сумите пред прокуратурата през 1990 г. в ареста на „Развигор“:

„Заплатата ми като генерален секретар на ЦК на БКП беше 2500 лева. Отделно получавах 3000 лева годишно в качеството ми на народен представител. Като председател на Държавния съвет не съм получавал възнаграждение. Като генерален секретар получавах 25 000 лева годишно представителни пари от ЦК. Те бяха безотчетни и ми се даваха лично. До смъртта на дъщеря ми Людмила от УБО получавах по 15 000 лева годишно за покриване на разходите на семейството ми. След смъртта не получавах вече такива пари, а се реши вместо тях да ми се дава безплатно храна и друго обслужване.

Не зная дали са начислявани ДОД на еднократните суми от ЦК и УБО. Членски внос съм плащал само върху заплата, която съм получавал.”

Представителните за председателя на Държавния съвет

В тях обаче не са включени представителните пари от Държавния съвет и като министър-председател. Живков уточнява:

„Като председател на Държавния съвет имах право на представителни пари в размер на 20 000 лева годишно, но не съм ги използвал освен в отделни случаи, когато съм взимал не повече от 300 лева годишно за някои общи мероприятия. Като член на Президиума на Народното събрание също имах право да получавам пари и съм ги получавал – над 2000 лева годишно. От УБО в миналото също съм получавал пари, но не си спомням колко. След като починаха другарката и дъщеря ми, другарите от Политбюро решиха да получавам безплатна храна за мен и семейството ми, сина и внучката ми и внука ми Тодор Славков.”

Написано от Христо Христов
Вторник, 31 Юли 2012 18:55

За произхода на т. наречени безотчетни средства от ЦК в размер на 25 000 лева годишно той обяснява: „Откъде са тези пари аз не мога да обясня. Това са суми от бюджета на ЦК, който се формира от републиканския бюджет”.

Заплата като народен представител

Живков е получавал заплата и в качеството си на дългогодишен народен представител. Една справка за възнагражденията му дава представа какви средства е получавал по години:

1946 г. – получено в брой срещу подпис 80 919 лева;
1947 г. – 431 568 лева;
1949 г. – 148 851 лева;
1950 г. – 221 023 лева;
1952 г. – 80 956 лева;
1953 г. – 8994 лева;
1954 г. – 8995 лева;
1955 г. – 8995 лева;
1956 г. – 9934 лева;
1957 г. – 11 866 лева;
1958 г. – 12 203 лева;
1959 г. – 11 868 лева;
1960 г. – 11 061 лева;
1961 г. – 11 868 лева;
1962 г. – 964 лева;
1964 г. – 899 лева;
1965 г. – 899 лева;
1966 г. – 1242 лева;
1967 г. – 1321 лева;
1968 г. – 1321 лева;
1969 г. – 1321 лева;
1970 г. – 1321 лева;
1971 г. – 1992 лева;
1972 г. – 2694 лева;
1973 г. – 2693 лева;
1974 г. – 2520 лева;
1975 г. – 2520 лева;
1976 г. – 2520 лева;
1977 г. – 2520 лева;

Написано от Христо Христов
Вторник, 31 Юли 2012 18:55

1978 г. – 2520 лева;
1979 г. – 2692 лева;
1980 г. – 3600 лева;
1981 г. – 3600 лева;
1982 г. – 3600 лева;
1983 г. – 3600 лева;
1984 г. – 3600 лева;
1985 г. – 3600 лева;
1986 г. – 3600 лева;
1987 г. – 3600 лева;
1988 г. – 3600 лева;
1989 г. – 3600 лева.

Интересен извод прави неговият политически съветник Тинко Воденичаров, който като партиен секретар в отдел „Деловодство” е бил задължен да облага и събира партиен членски внос на всички секретари на ЦК, заедно с Живков. Ето какво казва той:

„Известно време бях партиен секретар на първичната партийна организация на отдел „Деловодство” на ЦК на БКП, където членуваха всички секретари на ЦК, включително и генералният секретар. По тази причина аз знаех и размера на партийния членски внос, който Живков по това време плащаше. Този размер се определяше на базата на 1800-2000 лева, колкото получаваше тогава като генерален секретар на партията. Имам предвид заплата. На други доходи на Живков аз членски внос не съм събирал. Ако бяха декларирани и други доходи на Живков от каквото и да било естество, то ние трябваше да му събираме и на тях членски внос.”

Както и при останалите членове на Политбюро и ЦК на БКП, така и Тодор Живков не плаща на държавата данък, нито членски внос на партията върху общата сума от 30 000 лева годишно, които получава чрез държавните бюджети на УБО и Централния комитет.

СЛЕДВА: Фамилията под грижите на УБО